

молихъ на Господа да ми даде нѣкой гобъръ мжжъ, а Той ми даде такъвъ, че ме измжчи“. Не, ти не позна душата на твоя мжжъ. Ами че ти всѣки день, слѣдъ като той излѣзе на работа, започвашъ да изреждашъ всичкитѣ му недостатъци. Не, ще забравишъ всичко и ще кажешъ: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Азъ сега не говоря на едного, говоря на всички ви. Въ дѣното на душата си всички имате тази слабостъ, единъ е недоволенъ отъ едного, другъ—отъ друго. И какво би било, ако бѣхме всички съвършени въ своитѣ постѣпки? Азъ заблѣзвамъ, дойде нѣкой братъ, другитѣ казватъ: „Ето, идва този сприхавиятъ братъ.“ А този, който седи до печката не билъ сприхавъ! Послѣ: „А, идва тази устатата сестра“. Чудни стел! Онзи билъ сприхавъ, онази била устата, а вие не стел! Че кой нѣма уста? Всички сж устати. Трѣбва да се радваме, че иматъ уста. Чудни сж хората! По-добръ да имашъ една жена, която говори, отколкото да не ти говори. Ами че ти трѣбва да запалишъ 100 свѣщи, когато говори жена ти, отколкото да не ти говори. Какво би искалъ? Да имашъ една жена, която да ти наговори, че нѣма нова рокля, туй-онуй за Коледа, отколкото да я видишъ прострѣна и да я погребвашъ? Хемъ пари нѣмашъ рокля да ѝ купишъ, хемъ пари нѣмашъ да я погребвашъ. Ще кажешъ: „Благодаря Богу, нека си живѣе!“ Ами че това е поезия! Всѣкога трѣбва да виждаме поезията въ живота.

„И прости нашитѣ грѣхове, както ние прощаваме на нашитѣ длѣжници.“

Каква по-хубѣва философия отъ тази! Това е вжтрѣшниятъ смисълъ на живота. Туй е за насъ, за да имаме миръ. Съврѣмениятъ животъ е пълень само съ мжчнотии, съ хиляди спѣнки и внася такива отрови въ насъ, че изгубваме щастieto и смисъла. Ние искаме да умремъ. Не, приятели, никога не искайте да умрете! Искайте отъ Бога да живѣте, а не да умираете. Ако нѣкой отъ васъ иска да умре, нека си зададе за цѣль въ продължение на 40-50 деня наредъ да ходи на Орландовци, да придружава по нѣкой умрѣлъ до гробищата. Ирѣгнете слѣдъ свещеницитѣ, отивайте на гробищата и ще видите, че ще научите нѣщо. Ще ка-